

РЕШЕНИЕ

№ 5697

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова като разглежда докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело № 20221100504100 по описа за 2022 година

За да се произнесе след съвещание, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение №1934 от 10.01.2022г., постановено по гр.дело №9683/2021г. по описа на СРС, III Г.О., 144-ти състав, е отхвърлен предявеният от Л. Н. С., с ЕГН *****, срещу ЗАД"А." АД, с ЕИК *****, иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с чл.267, ал.1, т.1 от КЗ /отм./ във вр. с §22 от ПЗР на КЗ /в сила от 01.01.2016г./ във вр. с чл.45 от ЗЗД за сумата от 429.00 лв., представляваща общият сбор от направени разходи, както следва: на 07.10.2015г. – 65.00 лв. за закупуване на индивидуални стелки; на 18.11.2015г. – 219.0 0 лв. за закупуване на ортопедични обувки, на 03.12.2015г. – 65.00 лв. за платени медицински услуги в "Клиника Торакс 2", на 04.12.2015г. – 30.00 лв. за платени здравни услуги в ДКЦ "Света София" ЕООД, на 09.12.2015г. – 50.0 0 лв. за платени здравни услуги в ДКЦ "Света София" ЕООД, сторени по повод случило се на 29.07.2015г. ПТП при пътуване на ищцата в автобус в град София, по бул.***** III", с посока на движение от центъра към Околовръстен път, управляван от К.С.И., с №ТМ5 /изпълняващ временно маршрута на трамвай №5/, с рег.№***** и с инвентарен №1138, ведно със законната лихва за забава от 25.02.2016г. до окончателното ѝ плащане. С решението е осъдена Л. Н. С., с ЕГН *****, да заплати на ЗАД"А." АД, с ЕИК *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК сумата от 600.00 лв., представляваща направени по делото разходи.

Постъпила е въззивна жалба от ищцата - Л. Н. С., с ЕГН *****, чрез процесуален представител адв.В. О., с която се обжалва изцяло решение №1934 от 10.01.2022г., постановено по гр.дело №9683/2021г. по описа на СРС, III Г.О., 144-ти състав, с което е отхвърлен предявения иск за присъждане на обезщетение за

имуществени вреди, причинени в резултат от настъпило на 29.07.2015г. ПТП. Инвокирани са доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон. Не са обсъдени всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, изводите на СРС са въз основа само на част от събраните доказателства. Твърди се, че от анализа на събраните по делото доказателства се установяват кумулативните предпоставки, обуславящи основателността на предявения иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./. Поддържа се, че в хода на съдебното производство от приетото по делото заключение на съдебно-автотехническа експертиза, така и от постановление за прекратяване на наказателното производство, е доказан механизма на настъпилото процесно ПТП, съответно противоправното поведение на водача на застрахования при ответното дружество автобус по задължителна застраховка "Гражданска отговорност", който след като е бил спрял на спирка СМГТ - 2327 - "Овча купел" внезапно потегля, без да изчака ищцата да слезе при незатворени врати на автобуса, като при рязкото потегляне ищцата загубва равновесие и тъй като вратите на автобуса не били затворени, тя пада на пътното платно, при което получава травматични увреждания, за лечението на които извършва разходи, изразяващи се в претендираните от нея в настоящото производство имуществени вреди. По изложените съображения моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени изцяло първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да уважи предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат от настъпило на 29.07.2015г. ПТП. Претендира присъждане на разноски, направени пред двете съдебни инстанции. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА за въззивната инстанция. Представя списък по чл.80 от ГПК за сторени разноски пред въззивната инстанция. В депозирана молба от 11.10.2023г. е обективизирано възражение за прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК на претендираните от въззиваемата страна-ответник разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Въззиваемата страна - ЗАД"А." АД, с ЕИК *****, чрез процесуален представител юрисконсулт В.К., депозира писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба от ответника. Излага се, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е анализирал релевантните за спора факти и доказателства и е приел за установено, че в хода на делото при доказателствена тежест за ищцата не са доказани предпоставките в закона за ангажиране на отговорността на ответното застрахователно дружество, предвид на което е отхвърлил изцяло предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от настъпило ПТП на 29.07.2015г. около 19.10 – 19.20 часа в гр.София, по бул.***** III", с посока на движение от центъра към Околовръстен път, като автобус, управляван от К.С.И., с №ТМ5 /изпълняващ временно маршрута на трамвай №5/, с рег.№*****, и с инвентарен №1138, след като е бил спрял на спирка СМГТ - 2327 - "Овча купел", потегля внезапно и при рязкото потегляне ищцата загубва равновесие и тъй като вратите на автобуса не били затворени, тя пада на пътното платно. Твърди се, че в хода на делото не са събрани доказателства относно твърдяното противоправно поведение от страна на водача на автобуса, както и се оспорва механизма на ПТП, както и че същото е настъпило на посочената в исковата молба дата и място. Твърди се, че процесният автобус /марка „Мерцедес“, модел „Конект“/ е разполагал с производствен датчик – антиблокираща система, която не позволява превозното средство да бъде приведено в движение при отворени врати, съответно, обективно не съществува възможността ищцата да е паднала в движение на автобуса, при наличие на

отворена врата. Сочи се още, че приетото като доказателство постановление за прекратяване на наказателното производство няма задължителна сила за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието. Съгласно чл.300 от ГПК такава сила законодателят е придал само на влязлата в сила присъда на наказателния съд и то само относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. При условията на евентуалност в случай, че съда приеме искът за основателен заявява, че поддържа направеното пред първоинстанционния съд възражение по чл.51, ал.2 от ЗЗД за съпричиняване. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция. В молба от 04.10.2023г. е обективизиран списък по чл.80 от ГПК за разноски за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция. В същата молба се съдържа и възражение за прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК на претендираните от въззивника-ищца разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Предявен е от Л. Н. С., с ЕГН *****, срещу ЗАД"А." АД, с ЕИК *****, иск с правно основание чл.226, ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с чл.267, ал.1, т.1 от КЗ /отм./ във вр. с §22 от ПЗР на КЗ /в сила от 01.01.2016г./ във вр. с чл.45 от ЗЗД за присъждане на сумата от 429.0 0 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение на травматични увреждания, както следва: на 07.10.2015г. – 65.0 0 лв. за закупуване на индивидуални стелки; на 18.11.2015г. – 219.00 лв. за закупуване на ортопедични обувки, на 03.12.2015г. – 65.00 лв. за платени медицински услуги в "Клиника Торакс 2", на 04.12.2015г. – 30.00 лв. за платени здравни услуги в ДКЦ "Света София" ЕООД, на 09.12.2015г. – 50.0 0 лв. за платени здравни услуги в ДКЦ "Света София" ЕООД, причинени от ПТП, станало на 29.07.2015г. при пътуване на ищцата в автобус в град София, по бул.***** III", с посока на движение от центъра към Околовръстен път, управляван от К.С.И., с № ТМ5 /изпълняващ временно маршрута на трамвай №5/, с рег.№***** и с инвентарен №1138, който след като е бил спрял на спирка СМГТ - 2327 - "Овча купел", потегля внезапно и при рязкото потегляне ищцата загубва равновесие и тъй като вратите на автобуса не били затворени, тя пада на пътното платно, ведно със законната лихва, считано от 25.02.2016г. до окончателното ѝ плащане.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266, ал.2 и ал.3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, от които се установяват релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество **въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Съгласно [чл.269 ГПК](#) въззивният съд проверява правилността на

първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на обжалваното решение и спазване на императивните норми на материалния закон (т.1 на [Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г.](#), ОСГТК на ВКС). В случая при извършената служебната проверка по [чл.269, изр.1 ГПК](#) настоящият въззивен състав намира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим, като при постановяването им не са допуснати нарушения на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. За да постанови обжалваното решение, с което е отхвърлен изцяло предявения иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, причинени в резултат от настъпило на 29.07.2015г. процесно ПТП, първостепенният съд е приел, че ищцата при условията на пълно и главно доказване не е установила по делото наличието на всички кумулативни предпоставки от сложния фактически състав на нормата на чл.226, ал.1 от КЗ /отм., но действащ към датата на настъпилото ПТП/, поради което не е налице основание за ангажиране на договорната отговорност на ответното дружество като застраховател по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на процесния автобус марка "Мерцедес", модел "Конект", с рег.№***** и с инвентарен №1138, който към датата на процесното ПТП е изпълнявал временно маршрута на трамвай №5. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Настоящият съдебен състав споделя крайния извод на първоинстанционния съд за неоснователност на предявения иск за присъждане на обезщетение за причинените на ищцата имуществени вреди в резултат на настъпилото на 29.07.2015г. процесно ПТП. Изложените от СРС констатации в обжалвания съдебен акт са правилни и на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС.

Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави следното:

С прекия иск по [чл.226, ал.1 от КЗ](#) /отм./ разполага увреденият от ПТП срещу причинителят на вредите и неговият застраховател. Пострадалият може да предяви иска за заплащане на обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди непосредствено срещу застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Застрахователят по нея отговаря за чужди виновни действия и по характер е гаранционно - обезпечителна. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по смисъла на чл.226, ал.1 КЗ /отм./, следва да се установи наличието на сложния фактически състав, включващ: 1/ наличие на валидно застрахователно правоотношение, основано на договор за застраховка "Гражданска отговорност" между застрахователя и деликвента; 2/ наличие на предпоставките на чл.45 ЗЗД, които пораждат отговорността на прекия причинител на вредите спрямо увреденото лице, а именно: извършено от застрахования противоправно деяние, настъпване на вреди за пострадалия от последното, които да са в причинно-следствена връзка с вредоносния резултат, като вината на деликвента се предполага и е в тежест на оспорвания наличието ѝ да обори тази установена от закона презумпция.

В конкретния казус, също като първоинстанционния съд решаващият състав приема, че ищцата-въззивник не е установил при условието на пълно и главно доказване наличието на посочените по-горе елементи от фактическия състав на нормата на чл.226, ал.1 КЗ /отм./, а именно - че застрахованият при ответното

дружество водач на процесния автобус марка "Мерцедес", модел "Конект", с рег.№***** и с инвентарен №1138, който към датата на процесното ПТП е изпълнявал временно маршрута на трамвай №5, е осъществил виновно и противоправно процесното ПТП, имащо характер на настъпило застрахователно събитие и че от последното за ищцата - Л. Н. С. са произтекли претендираните от нея в настоящото производство имуществени вреди, съставляващи сбора от направени разходи за лечение на получени травматични увреждания от настъпило на 29.07.2015г. процесно ПТП. Горният извод се налага поради обстоятелството, че ищцата-въззивник, която носи доказателствената тежест да установи при условието на пълно и главно доказване твърдените по-горе факти, не е ангажирала в хода на процеса доказателства за това. Затова и решаващият състав счита, че ангажираните доказателства по никакъв начин не установяват наличието на причинно-следствена връзка между причинените на въззивника имуществени вреди и твърдяното противоправно поведение на водача на процесния автобус. Не може да се приеме изложеното в жалбата, че механизмът на ПТП, вината и противоправното поведение на водача на автобуса, се доказват от представеното по делото и обвързващо съда постановление за прекратяване на наказателно производство. За постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, водено срещу неизвестен извършител, образувано въз основа на процесното пътно-транспортно произшествие, следва да се отбележи, че по своята правна природа този документ е официален такъв, но не свидетелстващ, а диспозитивен. Същият материализира само волеизявлението на органа, осъществяващ функцията по ръководство и решаване в досъдебната фаза за прекратяване на започнало наказателно производство, при наличието на предвидена в НПК предпоставка, т.е. той има само формална доказателствена сила. По силата на чл.300 ГПК с материална доказателствена сила, задължителна за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деяние, осъществило обективните признаци на състава на едно престъпление, се ползва влязлата в сила осъдителна присъда, както и приравнените на нея по силата на чл.413, ал.3 НПК актове на първоинстанционните съдилища, постановени по глави двадесет и осма и двадесет и девета от НПК, а в случая, по делото такъв документ не е представен. Следва и да се отбележи, че действително, законодателят е установил оборима презумция за вината на деликвента, но тази вина следва да се презумира само след като са събрани доказателства за противоправното поведение (действие и/или бездействие), което е пряка и непосредствена причина за настъпване на вредите. В настоящия случай от установеното по делото обстоятелство, че са налице имуществени вреди, причинени на ищцата, не може да се обоснове конкретно извършено деяние, неговата противоправност и причинно-следствената връзка между деянието и вредите. Поради това, след като по делото не е доказано, че застрахованият при ответника водач на МПС виновно и противоправно е причинил процесното пътно-транспортно произшествие, то и не може да се ангажира отговорността на застрахователя по чл.226, ал.1 КЗ /отм./.

Следователно при така наличните по делото доказателства, преценени в своята съвкупност, правилно първоинстанционният съд е приел, че не са доказани предпоставките за уважаване на заявената искова претенция и предявеният пряк иск по [чл.226, ал.1 КЗ /отм./](#) срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента се явява неоснователен, като настоящият съдебен състав препраща към мотивите на районния съд на основание чл.272 от ГПК. Обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция в полза на въззивника не се дължат разноси. Въззиваемата страна – ответник заявява претенция за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание [чл.78, ал.3 вр. с ал.8 ГПК](#), която съдът намира за основателна. Досежно размера на дължимото юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция съдът определя сумата от 50.00 лв., чийто размер е съобразен с действителната фактическа и правна сложност на делото. Чл.78, ал.8, изр.2-ро от ГПК не допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да надхвърля максималния размер за съответното дело, определен по реда на чл.37, ал.2 от ЗПП. По аргумент от обратното, законът допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да е под минималния размер за съответното дело, когато сложността му е ниска, както е в разглеждания случай /в този смисъл е определение №518 от 03.12.2019г. на ВКС по ч.гр.д. №4461/2019г. по описа на Г.К., IV Г.О./ . Настоящият състав намира, че справедлив размер за юрисконсултско възнаграждение възлиза на 50.00 лв. за въззивната инстанция, който размер е съобразен с фактическата и правна сложност на спора, така и са преценени извършените от процесуалния представител на въззиваемата страна - ответник процесуални действия – изготвяне на писмен отговор, без явяване в съдебно заседание и при съобразяване с нормата на чл.78, ал.8 от ГПК (изм. и доп., бр.8 от 24.01.2017г.) и чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1934 от 10.01.2022г., постановено по гр.дело №9683/2021г. по описа на СРС, III Г.О., 144-ти състав.

ОСЪЖДА Л. Н. С., с ЕГН *****, с адрес: град София, ж.к.*****, бл*****; да заплати на ЗАД"А." АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.***** **, на основание чл.81 и чл.273 във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК сумата от 50.00 лв. /петдесет лева/, разноси за юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____